

Veto

Naar gewoonte kiest Veto ook nu een 'vrouw van het jaar'. Ons lijstje ziet er in elk geval tot nu toe erg stevig uit. In het verleden mochten de Veto-boys immers reeds kusjes geven aan niemand minder dan mevrouw Dillemans, koningin Fabiola en Suzanne Vandemeerms. Na al dat moois viel ons oog dit jaar op Paula D'Hondt, en als dank schreef ze voor ons een boekje om te bespreken. Op pagina 4.

Ook anderen prezen ons reeds voor onze terechte keuze. Slechts één studentenvereniging was het er niet mee eens. Toen onze vrouw van het jaar vorige week een bezoek bracht aan ons aller Leuven, gingen ze sneeuwballen naar haar gooien om tegen de prijs te protesteren. En toen werd onze laureate heel bang. Ze zei dat we die voorspelbare lezersbrief op pagina twee toch maar moesten publiceren, als we maar genoeg over racisme schreven.

Toen de kontesterende overkoepeling van eerlijk nadenkende professoren dat te weten kwam, riepen ze in koor dat zo iets niet oorbair is. Kan men jongens die sneeuwballen gooien immers wel studenten noemen? Volgens hun aanvoerder Delaere moeten brieven in het vervolg van hoog nivo zijn, omdat men de lezer enkel zo kan overtuigen. Ze organiseerden prompt een koor voor nieuwe stemmen. Op pagina 6.

De werkgroep preventie vond dat nog niet genoeg. Ze brachten zondagnacht, nog voor het verschijnen van Veto, een paars boekje uit waarin ze van leer gaan tegen het toenemende moreel verval van de studenten, die alleen maar aan seks denken. Van de derde wereld trekt bijna niemand zich nog iets aan, en wie er toch iets wil aan doen respecteert zozeggend het studentenrecht om aan seks te denken niet. De werkgroep preventie vindt dat nu wel welletjes. Op pagina 3.

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVENSE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 17, 1990-1991, NUMMER 20, MAANDAG 18 FEBRUARI 1991

De 'echte' jury koos voor Ekonomika. De studentenjury dacht daar anders over.

(foto Hielke Grootendorst)

Migrantenvrouwen emanciperen

Een snelkursus ontsluiëren

Koninklijk Kommissaris voor het Migrantenbeleid Paula D'Hondt stelt dat de emancipatie van de migrant voor een groot deel zal moeten gebeuren langs de emancipatie van de migrantenvrouw. De traditionele migrantenvrouw is immers, meer dan de doorsnee Westerse moeder, de spilfiguur binnen het gezin, want zij is opvoedster en overdraagster van de cultuur. Zo ontstonden in de loop van de jaren zeventig de migrantenvrouwwerkingen, die vanuit een integratie-ideaal de migrantenvrouw uit haar isolement wilden halen, tot welzijn van haar en van haar kinderen. Vijf van die werkingen werden eind 1990 door Lenssens (CVP), minister van Welzijn en Gezondheid, erkend. Nu de integratie-eis, zowel vanwege de overheid als vanwege de migranten zelf, scherper dan ooit gesteld wordt, verdient dit aspect van de tematiek een aparte belichting.

Een van de grootste hinderpalen voor de integratie van de migrantenvrouw is het gearrangeerde huwelijk. De uithuwelijking is een veelzijdig probleem. Via een huwelijk, lang tevoren door de families van een jongen en een meisje die elkaar nauwelijks of niet kennen bedisseld, wordt een plattelandse meisje uit de Maghreb-landen naar hier gehaald. Het komt terecht in een totaal vreemde wereld, eventueel zelfs in een gezin dat ze nauwelijks kent. Enkel al het feit dat ze van het platteland komt en hier meestal in een stad terecht komt, betekent een belangrijke bron van aanpassingsmoeilijkheden. Wat bijvoorbeeld de tewerkstellingsmogelijkheden betreft, is er het grote verschil in scholingsmogelijkheden tussen stad en platteland, wat vaak leidt tot werkloosheid of tewerkstelling in een of andere kuisploeg in het gastland. Anderzijds kunnen een aantal migrantenmeisjes van hier maar moeilijk een man vinden. Ze dragen geen sluijer en hebben 'Westers' gewoonten, wat de ouders van de jongens, zelf dikwijls nog eerste-generatie migranten, niet altijd kunnen appreciëren. Zij zouden liever zien die hun zoon met een 'godvruchtig' meisje uit hun vroeger vaderland trouwt. En de tijd dat een migrantenmeisje met een Westere man trouwt is blijkbaar nog lang niet aangebroken.

nie meegaat naar het vaderland, dan bestaat de kans dat ze uit het gezin gestoten wordt. Bovendien kent zij de consequenties voor haar ouders. Een Antwerps migrantencentrum biedt in dergelijke gevallen een doeltreffende oplossing. Zij laten trouwplichtige migrantenmeisjes opnemen in een Antwerps ziekenhuis voor een of andere vreemde ziekte. Op die manier wordt het huwelijk weer een jaar uitgesteld, zodat de ouders zonder vrees voor een familieuzure op vakantie kunnen naar het thuisland.

Vijgeblad

Een ander 'probleem' vormt de hoofddoek, de *hijab*, niet zozeker voor de migrantenvrouwen zelf, maar voor de burgers van het gastland die er aanstoot aan nemen. De opvattingen van de Islam over liefde, seks en de relatie tussen man en vrouw zijn voor Westelingen moeilijk te begrijpen. In het vóór-Mohammedaans tijdperk werd er binnen de islam aan de vrouw geen enkele waarde gehecht, tenzij om kinderen te kweken, bij voorkeur jongens. Sinds de komst van Mohammed krijgt de vrouw in de Islam de rol van moeder en verleidster toebedeeld. De vrouw is echter door haar aantrekkingskracht, haar *fitna*, een gevaar voor de man. Daarom moet ze zich voor alle mannen sluiëren, wanneer zij het huis uit wilt. Op die manier kan zij onheil vermijden en haar eigen waardigheid behouden. Een moslimsprekwoord zegt immers: 'als een man en een vrouw samenkomen, is de derde altijd Satan'.

Niet alle vrouwen sluiëren zich op dezelfde manier. Een aantal onder hen sluiert zich volledig, anderen bedekken enkel hun haren onder een hoofddoek,

volvoeg op p.5 ►

Ekonomika én Germania winnen

Urenlang in de kou

De landbouwkring zal zich de negende editie van het interfacultaire songfestival waarschijnlijk nog lang herinneren. Het bijzonder schaars opgekomen publiek - de tent was niet eens voor de helft gevuld - en de Siberische temperatuur, zorgden ervoor dat het gebeuren nooit echt van de grond kwam. De plaats op zich - een wei ergens in de brousse van Heverlee - leek ons al niet zo'n goede zet. Als je bovendien verzuimt na te gaan of er wel voldoende brandstof is om een gigantische tent te verwarmen en te voorzien van elektriciteit, dan vraag je om moeilijkheden. Bij de deelnemende groepen merkten we dan ook veel wrevel. Van een fatsoenlijke sound-check was niets in huis gekomen. De omstandigheden om op te treden waren dan ook alles behalve ideaal: verkleumde handen, koude instrumenten die onder de hete spots onmiddellijk onstemden, een mat publiek.

Terechte verontwaardiging dus, ook bij het vrouwelijke deel van het publiek, toen bleek dat er geen toiletwagen was, en geen huis mijlen in de omtrek. Bovendien noteerden we een aaneenschakeling van zogenaamde 'schoonheidsfutsjes', die het festival in zijn geheel sterk ontsierden: pijnlijk geknoei met de videoklips, moeilijkheden met de P.A., een chaotische opeenvolging van de verschillende groepen, het ontbreken van een scorebord. Gelukkig vielen de groepen nogal mee.

Werther

Het negende interfacultair songfestival stond geheel in het teken van zijn verplicht nummer. Een sneeuwbus tijdens het wachten op de bus, een koude tent in Heverlee, videoklipjes die het hoofdzakelijk over sneeuwpret hadden en een koel reagerend publiek. Iets meer toepasselijk dan Raymond Van Het Groenewouds 'Maria, Maria' konden we ons niet indenken. Behalve koud was deze editie ook van een bevredigend muzikaal peil. Van de presentatie kan dit niet gezegd worden. Werther Van Der Sarren maakte zich hopeloos belachelijk door alle denkbare clichés aan elkaar te rijgen, af en toe gekruid met wat plat gezwets.

Back-stage de gewone tafereeltjes: heen en weer geloop, nerveuze muzikanten, ingehouden spanning. Twee mensen van Kultuurraad deelden aan de deelnemers

enquêteformulieren uit die informeerden naar de repetitie-omstandigheden van de verschillende groepen. In Leuven heerst er een gebrek aan repetitielokalen, waaraan Kultuurraad iets wil doen. In eerste instantie wordt daarbij gedacht aan een lokaal voor akoestische groepen in het Arenbergkollege, maar daar wil Masschelein voorlopig niets van weten. Wachten dus of de resultaten van de enquête op de Raad voor Studentenverenigingen iets zullen kunnen forceren.

Na de openingsklip en een roze Van Der Sarren, die beurtelings de dames en heren van het publiek vroeg of ze er klaar voor waren, mocht de Wina-band starten. Het klipje, bijzonder flauw en inspiratieloos, moest de herkomst van de groepsnaam verklaren: 'Aaargh!'. Hun opener (Limbo Maniacs) bevestigde alvast het ruige imago dat de mannen zich wilden aanmeten. Het eigen nummer ('Revelation') leek ons toch een ietsje te veel beïnvloed door The Cure, en Maria werd verdracht tot een blues. De rest zat fout. Door een zwakke zang en een te traag tempo ging 'Blauw' van The Scene totaal de mist in. The Red Hot Chili Peppers waren een gewaagde keuze. 'Knock me down' leek dan ook een beetje hoog gegrepen voor de Winezen. Bij het laatste akkoord sloegen de elektriciteitsstoppen door en viel een reclamepaneel van zijn sokkel. Voor Wina gelden echter verzachtende omstandigheden. Als eerste groep onderga

je alle ongemakken waarvan de andere groepen normaliter gespaard blijven: een slecht afgestelde P.A., een niet opgewarmd publiek, enzomeer.

Ekonomika, met The Moneymakers, speelden zoals wel vaker het geval is op zeker: een vlotte set bestaande uit een serie overbekende nummers en 'meestampers' deed ons bij momenten aan een balorkest denken. Van een snelle 'Solsbury Hill', over de Bluesbrothers-klassieker 'Everybody needs somebody' naar... Martin Luther King. Zijn 'I have a dream'-toespraak vormde een merkwaardige aanloop voor een trage 'Knocking on heaven's door'. Maria werd een mengeling tussen een rasechte schlager en een stevige rocker. De zanger werd er zelfs even zangeres voor. Na een funky eigen nummer stampte de tent nog even mee met 'Don't go' van Hothouse Flowers. Toegegeven, zij kregen voor het eerst het publiek in beweging, maar hun sukses leek ons toch wat gratuit.

Figaro

Toen kwam Germania. Aangemoedigd door een wel heel entoesiaste fanklub begonnen zij bijzonder eigenzinnig met een trash-core ode aan Mozart en een stage-diving zanger. 'Côte d'Azur' van Urbanus en 'Mr. Cabdriver' van Lenny Kravitz klonken goed, het Nederlandstalig eigen nummer ook. Daarna werd met akkoorden en trompet de beste Maria van de avond ten tonele gevoerd, daarmee was haast iedereen het eens. Het kon helemaal niet meer stuk toen Germania zowaar Les Nègresses Vertes bovenhaalde. Germania blonk uit, zij het alleen al vanwege de spontane zelf-relativering die bij vele groepen helaas weer ver te zoeken was.

volvoeg op p.3 ►

Leer typen in 2 dagen

Met succes getest door 40 studenten. Zie pagina 4.

advertentie

ANTI-RACISTISCHE 14-DAAGSE

Vanaf dinsdag starten de 'studenten tegen racisme' (STeR) met een tweede sensibiliseringscampagne. Nu het publieke debat over de migrantenkwestie dankzij het werk van Paula D'Hondt (zie pagina vier) eindelijk op gang lijkt te komen, staat voor STeR het licht op groen. In dit nummer brengt Veto een eerste bijdrage aan het debat. Aan bod komen ondermeer de integratie van migrantenvrouwen en de gettovorming. *We trekken ons uit de Vlaamse klei.*

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking; de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelet worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Slaven

Oh, wat mooi! Plots profileert zich het MLB als strijder voor vrijheid en gelijkheid, de verdediger van de zwakken... Probeert het nog een ultieme face-lift?

Moeten we vergeten dat MLB het regime in Roemenië gesteund heeft. Of zijn we Tienamen (sic) ook al vergeten? Ja, Chinese studenten waren contra-revolutionairen, samengebracht door de CIA, om het 'Amerikaans imperialisme' de boventhand te laten halen! Steeds dezelfde tactiek die extreem rechts of linkse groeperingen gebruiken: slogans, massa-demagogie, goedgekoopte praaties voor de kudde,...

Vrijheid van het individu? (een fundamenteel recht van de mens) Vergeten we dan plots een grondprincipe van het Marxisme-Leninisme? Een individu wordt geheel en al opgenomen door de maatschappij. Alleen vooruitgang van de gemeenschap telt, en moet met alle middelen bekomen worden. De Mens is bezit van de Staat. Van persoonlijke vrijheid geen sprake!

Ik hoop dat zulke drogoutpiën (sic) de toekomst niet meer zullen halen... Ook in Leuven niet.

Michiel Thomeer

Herr Doktor

In alle nederigheid ontvang ik gaarne en met plezier uw eredoorkaart (dat dus nu het mijne is). Misschien pour ceux qui sont intéressés et qui ne l'ont pas trouvés dans leurs livres, tintinnus is het effect dat men doof wordt, niet alleen hoort men niets, maar tevens dat men andere dingen hoort die er helemaal niet te horen zijn, van tjsjpende vogels via lopende waterkransen tot isjelijk gekrijs en geschreeuw. Dit kan veroorzaakt worden door bijvoorbeeld een zware griep, een hele ramssamsam aan virale ziekten, maar ook door een nieuw fenomeen: de lang blootgesteld worden aan een geluidsdruk boven de 90 db(A). Men is nog niet helemaal zeker over de oorzaak hiervan, maar de algemeen

meest aanvaarde theorie in dit verband, is dat de haartjes in de gehoorbuis broos zijn en bij teveel geluidsdruk wel meebuigen, maar vrij vlug door 'metaalmoeheid', eigenlijk dus het verminderen van de cohesieve krachten tussen de atomen, afbrokkelen. Maar, aangezien die haartjes door het eeuwige bewegen van het hoofd steeds weer in commotie zijn, hebben de hersens een signaal gecreëerd dat de tweegebrachte pulsen door het bewegen van het hoofd neutraliseerd (sic). Als er dan geen basistromen meer zijn want de haartjes zijn afgebroken, horen we bijvoorbeeld geschreeuw. Als ik me niet vergis en mijn geheugen mij niet in de steek laat dan moet dat vermeld zijn in een van de Kijk's van sept '89-'90, ergens op de grijze pagina's.

Wat jammer toch dat ik net die week geen vote kreeg, als trouwe veto-lerer nota bene, wanneer men mij een veto-credoraat aankondigt. Ts is ts, wat jammer toch.

Dr. Junker Wendel von Hespern
Grüss Gott von mir auch, süs!

Rechts

Mogen studenten nog links-radikaal zijn? Ja, dat mogen zijn! Maar om in aanmerking te komen voor subsidies, moeten zij ook, zoals iedereen, aan de criteria voldoen. Geen probleem, aldus Goderis en co. Zij weten echter zo goed als ik, dat ze liegen. Trouwens, nu hun erkenning, zoals twee jaar terug, weer in vraag wordt gesteld, reageren zij alvast verbaasd snel. Schrik om door de mand te vallen?

De kringen moeten goed nadenken, en de proef op de som maken: zij zullen vlug merken dat MLB, ondanks hun mooie vrije tribune, inderdaad niet aan een aantal criteria voldoen.

1. Is de MLB een *studentenvereniging*? Wanneer een groot deel van hun werking gedragen wordt door PVDA-militanten uit het Leuvense, kan men zich daar vragen bij stellen.

2. De Rechten van de Mens? Wie openlijk de onderdrukking goedpraat (in

Vrije Tribune

Veto plaatst geregeld bijdragen ingezonden door derden onder de noemer "Vrije Tribune". De auteurs zijn zelf verantwoordelijk voor de gepubliceerde tekst. Standpunten die in een Vrije Tribune worden ingenomen zijn volledig voor rekening van de auteurs. □

Op de Leuvense kringen en hun overkoepeling rust de laatste weken een zware hypoteek. Vooral sinds de AV's van Sociale Raad en Kringraad van vrijdag 8 februari is duidelijk geworden dat niet iedereen het eens is over de werking van Loko. Deze onderhuidse tegenstellingen dreigen de heile Leuvense studentenverenigingsorganisatie aan te tasten, waardoor zinnvolle acties het in de (nabije) toekomst wel eens zeer moeilijk zouden kunnen krijgen.

Alles is begonnen op 4 februari, nadat Kringraad op een crisis-AV besloot niet deel te nemen aan een eventuele nationale betoging naar aanleiding van het dekreet Coens (gepland te Leuven op 14 februari). Dit besluit, en naar eigen zeggen vooral de manier waarop het tot stand is gekomen, schoot sommige mensen binnen Loko in het verkeerde keelgat. Zij besloten om op de AV van Sociale Raad (8 februari) de vraag 'meebetogen of niet?' voor te leggen aan de kringen, om daarvoor op 19 februari op een buitengewone AV van Sociale Raad met kringstandpunten te stemmen. Toen dit Kringraad ter ore kwam, werd na een hooplopende - en soms zeer persoonlijke - discussie besloten om de kringen de vraag voor te leggen 'of KriRa, dan wel KriRa en SoRa samen bevoegd waren om over het Dekreet te beslissen' - iets wat strikt genomen buiten de bevoegdheid van één raad ligt.

Wij - K.O.E.N.S. - vrezen dat in deze discussie de werkelijk belangrijke zaken, namelijk de studentenprotesten tegen bepaalde passages in het dekreet, uit het oog worden verloren. Het gaat er in heel deze affaire niet zo zeer om waar de bevoegdheid ligt. Dat die uiteindelijk bij de kringen ligt, zal niemand ontkennen. Aangezien de kringen op beide raden vertegenwoordigd zijn, en de aktiepunten van de Nationale Betoging - studenteninspraak, financiering van het universitair onderwijs, expansie en inschrijvingsgelden - beide raden aanbelangen, moet een zinnvolle samenwerking binnen Loko mogelijk zijn.

Het is namelijk zo dat verschillende mensen uit de beide raden zich reeds sinds lange tijd geëngageerd en ingezet hebben in de hele problematiek rond 'Demokratisering van het Onderwijs'. Koens vindt het dan ook zeer spijtig te moeten vaststellen dat Loko, nu zij de kans heeft om een beslissende invloed uit te oefenen op de toekomst van het universitaire onderwijs, zich zo verdeeld toont door interne polemieken. Juist nu, terwijl de academische overheid pogingen doet om onze studentenoverkoepeling te compromitteren (cfr. de pogingen van rektor Dillemaans om de studentenverenigingswoordvoerders op zijn hand te zetten), zou Loko zich als één blok moeten opstellen. Een tweeslachtige houding op zo'n belangrijk ogenblik zou een zware slag toebrengen aan de

Solidair! Iedereen kan dat lezen) van het Tibetaanse of het Roemeense volk, heeft weinig recht om daarmee te schermen. 3. Anti-racisme? Als het erop aankomt in de bres te springen voor migranten hier te lande, is de MLB uiteraard haantje de voorste. Maar leest er de rabiaat anti-joosde propaganda in Solidair (n.a.v. het Golfkonflikt) maar eens op na!

4. Geweld! Dat MLB-Leuven het afgelopen jaar offensief geweld gebruikt heeft, kan ik niet bewijzen (de PVDA daarentegen wel), ze hebben het alleszins gepropageerd. Alweer in Solidair (dat MLB wel degelijk verkoopt op de kampus) kan u daar meerdere staaltjes van terugvinden.

Ik weet dat de MLB alles zal doen om de kringen zand in de ogen te strooien. Al wat ik vraag is dat deze kringen kritisch zouden zijn. Ook ten opzichte van links-radikalen!

Dat ik hen daarbij een handje zal helpen, door hen de kopies die mijn beschuldigingen staven, op te zenden, zal wel niemand mij ten kwade duiden. Of toch?

Wim Van Dijk (NSV)

K.O.E.N.S

Kontesterende Organisatie van Eerlijk Nadenkende Studenten

hele studentenbeweging. Het dekreet zal de organisatie van het universitair onderwijs voor jaren bepalen, en Loko heeft zichzelf tot taak gesteld om ervoor te zorgen dat ook de studentenbelangen er hun neerslag in vinden.

Koens suggereert volgende oplossing voor de huidige malaise. De burenrzie tussen KriRa en SoRa moet voorlopig naar de achtergrond verschoven worden (de bevoegdheidskwestie kan later - desnoods op een OAV - ten gronde uitgepraat worden), en de vraag 'meebetogen of niet?' moet door de KriRa-AV terug naar de kringen gestuurd worden. Dit betekent weliswaar dat een beslissing die op een vorige AV genomen werd, opnieuw ter discussie wordt gesteld, wat inderdaad de geloofwaardigheid van de vergadering niet bevordert, maar anderszels zal een nieuwe stemming met kringstandpunten duidelijk stellen wat nu eigenlijk de houding van de Leuvense kringen is tegenover een nieuwe betoging. Bovendien wordt elke verdere discussie tussen KriRa en SoRa door zo'n nieuwe stemming voorlopig overbodig, zodat de koepel in een serene sfeer kan verderwerken aan eventuele toekomstige acties. Wat nu écht belangrijk is, namelijk de studentenstandpunten blijven verwoorden naar bovenuit en zoveel mogelijk kracht bijzetten om ze uiteindelijk in het dekreet opgenomen te zien, wordt op deze manier veilig gesteld.

Een eensegezinde houding van Loko is nu noodzakelijk. Tenslotte is de Leuvense Overkoepeling ondermeer in het leven geroepen om de studenten te verdedigen tegen ministeriële en rektorale intimidatie - want nog steeds wordt een deelname aan het beleid niet als vanzelfsprekend beschouwd - en het nu voorliggende dekreet is dé gelegenheid om het jarenlang verrichte werk in praktijk toegepast te krijgen. We mogen niet dulden dat ruzies dit onmogelijk maken: er staan nog teveel en te belangrijke punten in het dekreet waarmee de studentenbeweging zich onmogelijk akkoord kan verklaren. Om nu concrete resultaten te behalen, is gelobby (met partijen, vakbonden, enzovoort) naar onze mening op zich onvoldoende: slechts wanneer dergelijke onderhandelingen achter de schermen gepaard gaan met een massale betoging, zal met onze eisen rekening gehouden worden.

Als Loko zich met recht overkoepeling wil blijven noemen, dan moet zij nu bewijzen zich eensezind, konsekwent én kortdair in te kunnen zetten voor de studentenbelangen.

Namens Koens: Marnix Baes (Oude Geschiedenis), Jörn De Cock (Oude Gesch.), Geert Goderis (Geneeskunde), Wim Peeters (Moderne Gesch.), Olivier Siewu (Archeologie), Steven Van Garsse (Romaanse Fil.)

**STUDENTEN!
BLOKKEN kunnen
we niet in jullie plaats...
je typewerk verzorgen
wel!**

Gebruik je tijd wel en geef uit handen wat kan: thesis, seminariewerk, paper... Wij doen dit snel, goedkoop en vakkundig!
Vreemde talen en tekens, formules en tabellen... alles kan... en met ervaring.
't is ook vlakbij: tegenover ALMA II.

UNIVER cv
Edward Van Evenstraat 3
3000 LEUVEN
☎ 016/23.86.43

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 17
nr. 20
18 februari 1991

Ver. uitg. **Stef Wauters**, 's Meiersstraat 5, Leuven
Hoofdredaktie: **Koen Hendrickx**
Redaktiesekretaris: **Stef Wauters**
Redaktie:
Dirk Boeckx, Pieter De Gryse, Hielke Grootendorst, Walter Pauli, Ria Vandermaesen
Doka:
Wim Peeters, Renaat Schrooten
Tekeningen: **Arnulph en Nix**
Layout en vormgeving:
Dirk Boeckx, Els Cornelis, Pieter De Gryse, Krista De Mey, Koen Hendrickx, Werner Van den Bergh, Jan Van der Linden, Ria Vandermaesen
Medewerkers:
Filip De Keukeleere, Priester De Mey, Freddy De Preter, Leen Eelen, Pieter Ghijssels, Ronny Tielens, Werner Van den Bergh, Ann Vandermaesen, Lies Wittens
Eindredaktie:
Dirk Boeckx en Werner Van den Bergh

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij Rotatyp Brussel
Oplage 9000 exemplaren
ISSN-nummer 0773-5162
Abonnementen
Studenten: 250 fr.;
niet-studenten: 300 fr.; steun
vanaf 600 fr.; over te schrijven op
rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas
ten laatste vrijdag voor verschijnen
om 18.00 uur op het
redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering
iedere vrijdagmiddag om 15.00 u

PARTNERSHIP

Het Nationaal Centrum voor Ontwikkelingssamenwerking (NCOS) heeft, na wat het zelf een ruime discussie noemt, tien beleidsopstellen klaar om nieuwe ontwikkelingsprojecten 'in het Zuiden' te evalueren en te steunen. De discussie kadert in een streven naar meer kwaliteit in de niet-gouvernementele ontwikkelingsamenwerking tussen Noord en Zuid. De laatste tijd kwam meer en meer nadruk liggen op samenwerking tussen organisaties (partnership), waarbij het belangrijkste aandeel in het initiatief en de uitvoering van een project berustte bij de partner uit het Zuiden. Een mooi voorbeeld daarvan zijn de projecten die Student Aid afgegelopen jaren ondersteunde.

De tien beleidsopstellen nu willen potentiële partners of projecten toetsen aan enkele kwaliteitscriteria. Enkele van die criteria moeten noodzakelijke aanwezig zijn, zoals herverdeling van macht en aandacht voor de vrouw. Andere zijn meer specifiek zoals aandacht voor Afrika of voor stedelijke en plattelandsintegratie.

Een kollekwium dat op zaterdag 23 februari plaatsvindt, wil die beleidsopstellen vastleggen. Er kunnen weliswaar nog aanmerkingen gemaakt worden, maar verder dan een goed-

keuring van wat op tafel ligt, zal het op het kollekwium hoogstwaarschijnlijk niet komen. Dat is dan spijtig voor de prooi. In een pamflettekst wordt uitgehaald naar het hele kollekwium dat zal leiden tot 'moedere projecten die door een animatiefacelift beter zullen aanslaan bij het brede publiek', maar 'in termen van structurele veranderingen, pleisters zijn op een open woude.' De ondertekenaars van de tekst stellen deze visie en aanpak van het NCOS in vraag en pleiten voor 'aktiemodellen die politieke en economische structuren doen kantelen.' Dat is in feite niets minder dan een tweede luik van de NCOS-ontwikkelingsvisie. Het NCOS draagt nog steeds structurele veranderingen in het vaandel, maar of die in de beleidsopstellen voor projectwerking naar voor treden is voor de ondertekenaars ten zwaarste de vraag.

Om de discussie op het kollekwium een iets ruimere basis te geven, stelt 11.11.11-studenten woensdag de tien beleidsopstellen en de kontesterende stemmen kort voor. Student Aid heeft zich niet van de daaropvolgende discussie te onthouden. Afspraak woensdag 20 februari om 20.00 u op de eerste verdieping van 't Stuc.

(FDP)

J.O.M.

Ben jij ook op zoek naar een groep die allerhande activiteiten organiseert? Waar je nieuwe mensen van jouw leeftijd leert kennen (20-30 jaar). Dan hebben wij voor jou de oplossing gevonden. J.O.M. (Jongeren Onder Mekaar) is een Limburgse vereniging met als basis Hasselt. Wij organiseren ± driewekelijks activiteiten zoals daar zijn: een bowlingavond, bedrijfsbezoek, wandeling, etentje, toneel, weekend, initiaties, weekend, oudejaarsavond, Voor inlichtingen schrijf je naar: J.O.M., p/a Alain Carolus, Nieuwe Kuitenweg 71, B-3600 GENK

advertentie

De Werkgroep Preventie stelt voor

Veertien dagen liefde en seks

Om de twee jaar organiseert de Werkgroep Preventie van de KUL een veertiendaagse rond relatievorming en seksualiteit. De activiteiten (lezingen, voordrachten, films) behandelen verschillende aspecten van de tematiek en richten zich uitdrukkelijk op een breed publiek. Tema's waaraan dit jaar ekstra aandacht wordt besteed zijn ondermeer partnerkeuze, gezins- en beroepsleven en huwelijk en homoseksualiteit. Opvallende afwezigen zijn aids en anti-konceptie.

Het initiatief van de veertiendaagse ontstond tien jaar geleden toen bleek dat er rond de tematiek bijzonder weinig gebeurde aan de universiteit. Er waren weliswaar cursussen en voordrachtreesen die de studenten voorbereiden op het huwelijk binnen de parochie, maar die behandelden bijna uitsluitend de morele en relationele kant van de zaak. De fysieke aspecten kwamen aan bod, in zover ze verband hielden met anti-konceptie en dergelijke. Ook binnen het departement Familiale en Seksuologische Wetenschappen werden af en toe initiatieven genomen, maar van een structurele werking rond de tematiek was geen sprake.

Preventie

De Werkgroep Preventie ontstond in 1980, en had tot doel toe te zien op wat er zich rond preventie in de brede betekenis van het woord afspeelde aan de universiteit. Van een daadwerkelijke controle kon, en kan je echter nauwelijks spreken. De werkgroep vergadert tweemaandelijks, en kan zo om mogelijk optreden als controlerende of coördinerende instantie. Er is veeleer sprake van 'een op de hoogte stellen van'. Zo zijn ondermeer Alma en de Dienst Veiligheid binnen de werkgroep vertegenwoordigd, om de vergadering in te lichten over de initiatieven die zij met betrekking tot de preventie ontwikkelen. Bovendien dekt de structuur van de werkgroep niet alle preventieve aspecten

waaraan de universiteit aandacht besteedt. De Werkgroep Eksamen bij voorbeeld valt niet onder de Werkgroep Preventie, en de activiteiten van het Universitaire Medische onderzoekscentrum lopen volledig los van de werkgroep.

Wat er dus feitelijk vanuit de werkgroep georganiseerd wordt, is redelijk beperkt: de actie veiligheid op kot en de veertiendaagse rond relatievorming en seksualiteit. Tot voor kort waren er nog de initiatiesessies rond anti-konceptie in lessen van eerstejaars, maar die zijn inmiddels uit praktische overwegingen gestaakt (enkele profen wilden hun les niet langer afstaan).

Nochtans was de problematiek van de anti-konceptie de onrechtstreekse aanleiding tot de veertiendaagse. Traditioneel wordt immers veel nadruk gelegd op dat aspect van de relatievorming, en dat voornamelijk naar de eerstejaars toe. Elke eerste kanner krijgt bij het verplichte medische onderzoek een brochure omtrent veilig vrijen, en een moraliserend (paars) boekje over relatievorming in lang vervlogen tijden. Vanuit die vaststelling vond de werkgroep dan ook dat andere aspecten van de relatievorming meer aan bod moesten komen, die bovendien aansloten bij de interessefeer van de ouderejaars. Studies (van ondermeer prof. Marcoen) hadden immers aangetoond dat licentiestudenten, meer dan kandidatuurstudenten, afstand nemen van hun studies om zich te gaan bezig houden met vragen rond samenleven en partnerkeuze. De veertiendaagse wil daarop inspelen met een gevarieerd informatief programma.

De meeste activiteiten zijn het resultaat van een samenwerking tussen de werkgroep en andere organisaties in het Leuvense. Zo start de reeks met Saint-Amour, een literaire avond rond het tema 'liefde', in samenwerking met de vzw Behoud de Begeerte. Voor de films werkt de werkgroep samen met DAF. Op het programma staan twee films die op een of andere manier relatievorming tot onderwerp hebben. In 'Le Rayon Vert' schetst de Franse cineast Eric Rohmer op indringende wijze een beeld van de relationele moeilijkheden die de huidige generatie adolescenten kenmer-

ken. De film is tevens het vertrekpunt voor een debat onder leiding van Alfons Vansteenberghe. 'Torch Song Trilogy', de tweede film op het programma, behandelt de problemen van een homoseksueel in zijn relatie tot andere mannen en tot een vijandige maatschappij. De film is een bewerking van een teaterstuk van Harvey Fierstein, die ook tekende voor de hoofdrol, samen met Anne Bancroft en Matthew Broderick.

Lichaamsvocht

De homoseksualiteit komt nogmaals aan bod in een voordracht van Harry Willekens over huwelijk en homoseksualiteit, georganiseerd door De Roze Drempeel. Harry Willekens schreef aan de katholieke universiteit van Tilburg een doktoraat over de aspecten van de huwelijksstaat die ook van betrekking zouden kunnen zijn op de homo-gemeenschap. De bedoeling was oorspronkelijk zijn inzichten te confronteren met de traditionele moraal op dat vlak. Het bleek echter onmogelijk te zijn personen te vinden die daarover in discussie wilden treden. Prof. Burggrave, die nochtans over dat onderwerp geschreven heeft, weigerde, met zoals prof. Schotmans. Schijnbaar bestaat er in het traditionele kamp een onverklarbare onwil ook verbaal de confrontatie met nieuwe inzichten aan te gaan. Jammer.

De samenwerking van de Werkgroep Preventie met De Roze Drempeel houdt een impliciete erkenning in van De Roze Drempeel als representatieve vereniging

Groeien in lederheid.

voor de homoseksuele studentengemeenschap. Bovendien strekt het de werkgroep tot eer dat ze in hun benadering van de tema's relatievorming en seksualiteit niet voorbijgaan aan de noden op dat vlak van een belangrijk groep homoseksuele studenten. De werkgroep lijkt daarin echter min of meer een eigen koers te varen, onafhankelijk van de universitaire beleidsmakers. Toen De Roze Drempeel vier jaar geleden een eigen veertiendaagse wilden organiseren, deed de academische overheid er alles aan om mogelijke associaties met de universiteit op voorhand onmogelijk te maken.

De Universitaire Parochie (UP) organiseert op de veertiendaagse een voordracht rond het onderwerp 'Seksualiteit: Het Verlangen tot Liefhebben'. Spreker is Magda Van de Wiele, een seksuologe

(foto Renaat Schrooten)

en godsdienstwetenschapper, die al een aantal jaren met jongeren werkt rond de tematiek.

Bijzonder interessant lijkt in elk geval het debat rond de problematische relatie tussen gezins- en beroepsleven, en actueel tema. Trees Jacobs en Mieke Van Nuland doen aan de Universitaire Instelling Antwerpen al een poosje onderzoek naar dat aspect van de relatievorming. Veelbelovend zijn tentolletjes 'liefdeszangen' van priester en groen Europearmentslid Herman Verbeek. Verbeek gaat ervan uit dat samen zingen, dingen losweekt bij de mensen. De teksten bij de gezangen zijn beschouwingen op de liefde, de trouw, en meer van dat moois.

Werner Van den Bergh

Songfestival

← vervolg van p.1

VRG stelde een gitaargroepje voor, Tompatibel en de Vissen. Voor Maria, een Oosters getinte reggae-versie, hadden ze een zanger met Raymond-achtig stemgeluid meegebracht. Die mocht meteen daarna weer oprukken en Tom, een oude waarde in dit gebeuren, nam zijn plaats in. Bowie, Joe Jackson, de Beatles en de Stones werden met een coverteje bedacht. Het geheel kwam niet echt overtuigend over: ongeïnspireerd gitaar-spel, kleine drum-foutjes, hier en daar een verkeerd akkoord. Niettemin vonden we VRG, vanwege het knap stemmenwerk en de pretenteloze eenvoud, bijzonder charmant en sympatisch.

Mecenas was een tegenval, al mag dat niet volledig op rekening van de groep geschreven worden. De groep had een uitgebreid instrumentarium mee (o.a. een sax en een heuse kontrabas), dat de mensen van de P.A. behoort in de war bracht. De kontrabas bleek niet versterkt te kunnen worden, waardoor nummers zoals 'Walk on the wild side' van Lou Reed en 'Just a friend of mine' van Vaya Con Dios (met de enige frontzangeres van de avond), bijna volledig in het water vielen. Net als Wina koos Mecenas voor een bluesy Maria, gekruid met wat samba, een dansje en een drum-soloetje. 'Fifty Ways' van Paul Simon had mooi kunnen zijn, maar werd naar ons gevoel veel te schreeuwerig gebracht. We hoorden acht steengoede muzikanten, maar misten een groepsgeluid.

LBK bracht onbetwistbaar de sterkste muzikale akt van de avond: uitstekende zang, bijzonder goede muzikanten en een foutloze set. 'Take a parachute' van Something Happens leverde alvast flink wat herkenningssaplaas op. Het eigen nummer, een blues van het zuiverste water, werd geschreven en gezongen door de gitarist. De zang en een flinke, maar niet overheersende gitaarpartij deden ons bij momenten denken aan Stevie Ray Vaughan. Later mocht ook de drummer zijn ding doen. Jammer genoeg voor hem, het publiek had al ruim genoeg gehoord van zijn voorganger. Zijn solo begon dan ook al gauw te

vervelen, hier en daar werd al wat geïrriteerd gereageerd. Maria startte op z'n gregoriaans, vervolgde jazzy en eindigde als samba. Na 'The glamour boys' van Living Colour, sloot een perfecte cover van Gerry Rafferty's 'Baker Street' het optreden succesvol af.

Industria trad met enige vertraging aan, omdat een klankboks met hun synthesizer en piano verpletterd had. Dramatische tafereel back-stage, al merkten we hier en daar ook wat leedvermaak. De ekonomen leenden hun toetsen en tijdens het opstellen mochten we voor de eerste keer genieten van virtueuze improvisatie-eksperimenten van de Industria-gitarist. 'Les Croisants d'Amour' brachten een matte set, die vooral opviel door een totaal gebrek aan zelf-relativering. De groep overdeed nochtans bevredigend met 'Leningrad' van Billy Joel. 'Johnny B. Goode' was al heel wat minder. Massa's distortion konden niet verbergen dat de gitarist van de intro niets begrepen had, om van de solo's nog maar te zwigen. En dan waren er twee eigen nummers: één van de pianist, "voor zijn eerste lief", en een "piano-nummerke" van de zanger. Maria werd ingeleid door de drum van 'Brussels by Night', maar verder hoorden we gewoon de oorspronkelijke versie, al kon geen van de muzikanten aan het bekende solo-gedeelte tippen.

Over de zeven deelnemende groepen moest de jury nu haar oordeel vellen. De vakjury, in laatste instantie nog gewijzigd, had zes prijzen te verdelen en was dus een poosje zoet. Intussen maakten de leden van de studentenjury hun oordeel bekend. Germania won de studentenprijs, op de voet gevolgd door LBK, Ekonomika, Industria, VRG, Mecenas en Wina.

De algemene rangschikking volgens de vakjury lag in dezelfde lijn, afgezien van één cruciaal verschilpunt: de winnaar. De vakjury koos voor Ekonomika. Het publiek, voor het overgrote deel studenten en geen deskundigen, steunde het standpunt van de studentenjury. De prijs voor het beste eigen nummer ging ook naar Ekonomika, die voor de beste podiumakt ook, de leukste 'Maria' was de tango van Germania. De beste gitarist speelde volgens de deskundigen bij LBK, de beste bassist bij Germania en de twee beste drummers respectievelijk bij Mecenas en LBK. De zanger van Industria kreeg een mikrofoon voor zijn prestatie.

En toen was het ineens afgelopen. De lichten doofden en iedereen rende de tent uit, op zoek naar een plaatsje in de bus, er bleek zelfs geen tijd meer over voor een bisnummerje van de winnaars. Zelfs de tappers werden verrast door deze massale ontruiming. Ze boden prompt gratis pinten aan, tevergeefs. Een ware anti-klimaks.

Pieter Ghijsels
Werner Van den Bergh

"Hij vecht voor olie, maar gooit ze in zee."

(Wesley, 10 jaar)

80 Vlaamse kinderen over de Golfoorlog: soms vertederend ("Irak kwam zonder visa in Koeweit"), soms cynisch ("We helpen de Turken, en hier haten we ze"), maar meestal

met een vlijmscherp inzicht ("Dit is een oorlog om macht en geld"). Een oogwonder is ook ons diepboerend artikel over 'de oliebelangen van J.R. Bush'.

PANORAMA DE POST

LEES EN BELEEF
WAT WIJ BELEVEN
+ 48 BLZ. TV

Alfaset LASERPRINTWERK

Je paper, seminariewerk of tesis fraai afgedrukt op laserprinter.

Breng je diskettes binnen bij Alfaset cv, de specialist in MS Word en WordPerfect. Snelle service. Lage prijs (10 fr. per pagina).

Kom eens langs. 's Meiersstraat 5, Leuven (te verd.)

open van 13.00 tot 18.30 uur

016.220466

Paula D'Hondt vertelt

Ik ben bang, heel bang

Bij Kritak verscheen onlangs een reeks essays onder de titel 'Het gewicht van de tijd'. De bedoeling ervan is duidelijk stof voor discussie te bieden in een aantal van de meest dringende politieke kwesties. Naast de verzuiling, de staatsvorming, de culturele integratie met Nederland en de Golf, komt ook het migrantenvraagstuk in een publicatie aan bod. Free-lance journalist Manu Adriaens, bekend van Humo, sprak met Paula D'Hondt, Koninklijk Kommissaris voor Migrantenbeleid, over haar werk. De neerslag van die gesprekken werd gebundeld in het boekje 'Mens voor mens'. Het is een boeiende bekentenis van een politika die zich volledig inzet voor een betere politiek, maar daarbij voortdurend botst tegen een muur van onbegrip, inefficiëntie, koehandel of simpelweg racisme.

Dat D'Hondt geen blad meer voor de mond neemt als ze het heeft over het politiek wanbeleid inzake racisme is al langer bekend. Sinds het geruchtmakend interview dat 'De Morgen' met haar had, is ze een van de meest besproken politici van België. Weinig politici kunnen op hun cv schrijven dat ze door standvastigheid de woede van andere partijen op de hals haalden. In de politiek werkt men immers met compromissen, en vooral in Antwerpen durft men het 'Vlaams Blok' wel eens sussen met politieke koehandel. Een burgemeester Cools die voor getto-voorming pleit is daar een triest voorbeeld van. D'Hondt geeft niet toe aan mensen die zelf niet tot een dialoog in staat zijn. Ook in 'Mens voor mens' haalt ze scherp uit naar extreem rechts. Daarmee zal ze wel weer een hetze tegen zichzelf op touw zetten.

Winters

Volgens D'Hondt is de migrantenpolitiek in België katastrofaal (de meerderheidspartijen zijn laks en de extreem-rechtse gevaarlijk) omdat de politiek het contact met de basis kwijt is. Zowel de vakbonden als de politieke partijen zijn volgens haar instituten geworden die enkel de bedoeling hebben zichzelf in stand te houden. De pogingen sinds de jaren zestig om de politieke besluitvoering dichter bij het volk te brengen, zijn mislukt. Van die situatie maakt het Vlaams Blok gebruik om meer en meer macht te verwerven.

D'Hondt ziet dat als een gevaarlijke evolutie. In een emotioneel betoog zet ze haar vrees voor een terugkeer van een extreem-rechtse massabeweging uiteen. Een klinische analyse is de tekst zeker niet. De voorbeelden die D'Hondt aanhaalt om haar angst voor een inhumane samenleving te verduidelijken zijn uit haar leven gegrepen. Dat is meteen ook het voordeel van het opzet van het boek, dat zich presenteert als een lange monoloog. Ze wimpelt haar betoog niet even weg met paar statistische gegevens. "Toen ik negentien was, heb ik uitgemergelde mensen uit Büchenwald en Dachau zien terugkeren. Als ik bedenken dat die waanzin mogelijk is geweest door de taal en acties te gedogen die ook nu weer deel uitmaken van het idioom van extreem-rechts in België, dan word ik bang. Heel bang." (p. 17). Dat een dergelijke uitspraak komt uit de

mond van een vrouw die een jarenlange politieke ervaring met migranten en racisme achter de rug heeft, zou niemand onberoerd mogen laten. D'Hondt onderbouwt haar angst met voorbeelden uit de praktijk: racistische brieven die ze toegestuurd krijgt, haar contact met Antwerpenaren die Filip Dewinter (Vlaams Blok) 'een lieve jongen' vinden en haar eigen ervaring met dezelfde Dewinter die haar 'met opgeheven rechterarm' moet redden uit de klauwen van 'zijn troepen' (p. 18-19). Met de migranten deelt ze een grote bezorgdheid over die evolutie: "Maar hoe lang zal Dewinter nog de hand aan zijn troepen (kunnen) houden? Het is een vraag die niet alleen mij maar vooral de migranten zelf bezighoudt." (p. 19).

De reden voor het migrantenprobleem ligt niet bij de migranten zelf. D'Hondt haalt verschillende voorbeelden aan van migranten die zich positief opstellen in onze samenleving. Als er problemen met migranten ontstaan, dan zijn die ook vaak te wijten aan een slecht integratiebeleid. Wanneer er een positieve politiek gevoerd wordt, is een vruchtbare samenleving tussen migranten en autochtonen best mogelijk. Dat het Vlaams Blok in Limburg slechts twee procent van de stemmen krijgt, is met andere woorden het gevolg van een goed integratiebeleid ten aanzien van gastarbeiders.

Hanen

Migrantten staan volgens D'Hondt heel open voor haar suggesties, ondanks het feit dat ze ook tegen hen harde taal spreekt, en de moslims onder de migranten er op wijst dat ze hun houding tegenover vrouwen moeten aanpassen. Daarop steunt meteen haar visie op een multiculturele maatschappij. Volgens D'Hondt dienen migranten zich in grote mate aan te passen aan onze maatschappij. De vrouw speelt daarbij een grote rol; culturele integratie kan via haar gaan. Zij bepaalt immers grotendeels hoe de cultuur doorgegeven wordt aan de kinderen. D'Hondt keert zich dan ook tegen de gewoonte van Arabische migranten om vrouwen uit Marokko of Turkije te laten overkomen om hier te huwen, omdat deze vrouwen 'lichtjaren ver verwijderd' zijn van onze cultuur.

Migrantten alleen kunnen dat niet, er

slag hebben op de openbare financiën. Daartoe dient volgens D'Hondt niet alleen elke vorm van racisme en discriminatie te verdwijnen, maar moet er ook positief gediscrimineerd worden.

Om gelijkberechtiging te bekomen moet de naturalisatieprocedure van migrantenkinderen vergemakkelijkt worden en moeten migranten van de derde generatie automatisch de Belgische nationaliteit krijgen. Integratie van migranten is ook alleen mogelijk wanneer ze de streektaal kennen en een hoogwaardige scholing genoten hebben. Daarom dient er geïnvesteerd te worden in onderwijs dat er op gericht is de achterstelling van migranten weg te werken. Om een reële gelijkwaardigheid en dus ook een gezond samenleven te bevorderen, moeten de migranten daarenboven ook een ekstra dutje in de rug krijgen. Zo wil D'Hondt de Belgische televisiezenders aanmoedigen om meer 'gekleurde gezichten' op het scherm te brengen.

Bij al die optimistische geluiden mag niet vergeten worden dat D'Hondt ook oog heeft voor problemen met migranten. Zo is ze - misschien wel wat overdreven - op haar hoede voor de Islam, en ziet ze het klandestien verblijf van een groot aantal migranten in België

als een echte plaag. Van overheidswege moet er daarom bijvoorbeeld een controle komen op het aantal moskeeën en op klandestiene migranten. Toch ziet ze ook de toekomst na het opheffen van het Koninklijk Kommissariaat voor migrantenbeleid in 1993 vrij rooskleurig in. Haar grote droom is de oprichting van een 'Centrum voor Etnische Gelijkelijkheid' dat blijvend racistische tendenzen in onze maatschappij kan opsporen. Een dergelijk centrum zou een grote uitstraling kunnen hebben, maar lukt een heftige reactie uit van dezelfde mensen die momenteel het politieke *discours* over migranten verlammen: "Toen was dat in ons eerste rapport voorstelden, reageerde het Vlaams Blok daar niet voor niets op als een stier op een rode lap. De partij besefte tot haar ontzetting maar al te goed dat de invloedssfeer van zo'n instituut veel sterker zou zijn dan die van een Koninklijk Kommissariaat, dat per definitie een voorbijgaand gegeven is." (p. 57).

Koen Hendrickx

D'Hondt, Paula: Mens voor mens. Een openhartig gesprek over het migrantenbeleid, door Manu Adriaens. Kritak, Het gewicht van de tijd, 63 p.

Droom

D'Hondt geeft niet alleen kritiek op het beleid, maar doet zelf originele voorstellen. Wanneer migranten economisch geïntegreerd worden in onze samenleving en niet - zoals dat nu gebeurt - economisch achtergesteld worden, kunnen ze een positieve weer-

Ook in Veto zouden er eigenlijk ook wat meer gekleurde gezichten moeten komen. Zien we het niet allemaal wat té zwart-wit? (foto Leen Van Lindt)

EN NU ZIJN WE ALLEMAAL EEN BEETJE ITALIANEN

Van de migranten die momenteel in België verblijven komt een groot deel uit EG-landen. De Italiaanse migrantengroep is veruit de grootste (in 1981 279.000); na de Marokkanen komen de Fransen (103.512) en de Nederlanders en pas daarna de Turken. Met de openstelling van de grenzen wordt geveerd dat er een nog grotere migratie van EG-inwoners zal ontstaan. Daarom zijn er momenteel verschillende onderhandelingsrondes aan de gang over arbeidsintegratie in een 'verenigd Europa met vrij verkeer van personen'. Probleemgroepen blijven echter vooral de migranten uit de niet EG-landen, uit Marokko, Turkije en Tunesië, die niet eens bij de onderhandelingen betrokken worden.

In 1989 werden in België onder de migranten 537.000 EG'ers geteld en 332.000 niet-EG'ers. De integratie bij de eerste groep is altijd al gemakkelijk verlopen dan bij de tweede. EG-migrantten hebben immers een belangrijk cultureel voordeel. De Spaanse en Italiaanse geschiedenis, bijvoorbeeld, staat in alle Europese scholen op het programma, terwijl de Arabische landen enkel aan bod komen bij de kruistochten en de kolonias. Daarbij staan Italië en Spanje bijna altijd aan 'onze' kant. De Arabieren zijn 'vreemden', en hebben ook het nadeel van een andere godsdienst. Italië, daarentegen, is de wieg van het katholicisme. Een belangrijk voordeel, want reeds vrij vlug na de immigratie van Italiaanse gastarbeiders in België werden *kristelijke* centra voor hen opgericht. Als drukingsgroep staan de Italianen in het katholieke België dan

ook vrij sterk. Racistische vooroordelen gaan meestal uit naar Marokkanen en Turken.

Hoewel het dus juist de niet-EG'ers zijn die het meest behoefte hebben aan een stem in de politieke besluitvorming, worden zij volledig buiten de aan de gang zijnde onderhandelingen gehouden. Dat is des te pijnlijker, omdat die niet alleen gericht zijn op het onder controle krijgen van migratie, maar tegelijk ook op de bepaling van het statuut van EG-migrantten. De belangrijkste van de lopende onderhandelingen betreft het *Schengen-akkoord*. Op 14 juni 1985 werd in het dorpje Schengen, in Luxemburg, een overeenkomst gesloten tussen de Benelux, Frankrijk en Duitsland over de geleidelijke afschaffing van de economische grenzen tussen de verschillende landen. Het verdrag moest tegelijk de aanloop zijn tot een reeks maatregelen ter compensatie van de afschaffing van die economische grenzen. Er werd gepraat over een gezamenlijk visumbeleid, een beperkte controle aan de binnengrenzen, een uniform aasiebel, want reeds vrij vlug na de immigratie van Italiaanse gastarbeiders in België werden *kristelijke* centra voor hen opgericht. Als drukingsgroep staan de Italianen in het katholieke België dan

ten, waaronder het Belgische, goedgekeurd. Het Schengen-akkoord is vooral belangrijk omdat het moet functioneren als model voor de andere EG-lidstaten.

Ondertussen werd het Schengen-akkoord overgenomen door de ministers van binnenlandse zaken en/of justitie van de 12 EG-landen op hun vergadering in Trevi. In 1989 pleitte de groep voor de oprichting van een 'Europese FBI'. Dat betekent dus een federalisering van de inlichtingendienst met een centraal bureau. Concreet houdt dat in dat EG'ers zich tamelijk vrij binnen Europa zullen kunnen bewegen, maar dat niet EG'ers onder een nog scherpere controle zullen staan.

De rechtsongelijkheid tussen EG'ers en niet-EG'ers zal na 1992 ongetwijfeld toenemen. Na 1992 zal de immigratie van niet-EG'ers verder beperkt worden. Zo stellen de verschillende akkoorden een verscherpt vluchtelingenbeleid voor met controles aan de luchthavens. Daarentegen komen er voor EG'ers extra voordelen. Zij zullen bijvoorbeeld positief gediscrimineerd worden bij sollicitaties. De EG-wetgeving bepaalt dat EG-onderdanen, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Turken en Marokkanen, niet kunnen geweigerd worden voor bepaalde jobs in het openbaar ambt.

Bij dit alles dringt zich de vraag op of in Europa na 1992 zoets als een Europees etnocentrisme zal ontstaan. Nu al horen we de kreet 'Europa aan de Europeanen' uit de mond van mensen die twee maanden geleden geen Italiaans restaurant wilden binnengaan. (KH)

NIEUW!

Deze unieke audio-visuele cursus gaat door in Leuven en Diest. We bieden hem tijdelijk aan voor slechts 1700 frank. Dit nieuwe systeem werd uitgetest door 40 studenten. Daarvan bereikten er 39 het testdoel in 10 uur of minder.

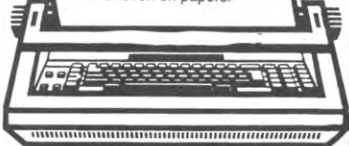
Alle inlichtingen bij De Guchtenaere (016)23.05.56 tot 22.00 u

Leer typen in twee dagen

U leest het juist: op 10 uur, gespreid over 2 of 3 dagen leert U perfect blind typen (26 letters + hoofdletters + leestekens)

- met leerdoelgarantie
- 3 gratis proeflessen

Doe vandaag nog Uw gratis proefles en morgen typt U zelf brieven en papers.

advertentie

Migrantenvrouwen

◀ vervolg van p.1

een groep moslimvrouwen sluiert zich zelfs niet meer. Nochtans is de traditie van het dragen van een sluier niet aan het uitsterven. Sommige meisjes zien het dragen van een sluier als een bevestiging van hun eigenheid en willen op die manier hun moslim-zijn beklemtonen. Bepaalde groepen in de maatschappij, niet zelden van rechte signatuur, zien hierin een teken van toenemend fundamentalisme en integriteit. Zij proberen het dragen van de sluier op die manier uit te spelen. Het is echter niet aan de overheid om te bepalen of de hoofddoek al dan niet symbool staat voor de onderdrukking van de vrouw of een gevaar zou zijn voor de stabiliteit van de samenleving. Internationale solidariteit bij de strijd tegen de onderdrukking van de vrouw is noodzakelijk, maar de strategie voor de emancipatie van de moslimvrouw moet zij zelf bepalen, al dan niet in dialoog met vrouwen uit het land waar zij te gast is.

Poets

Wat de tewerkstelling betreft is er een positieve evolutie merkbaar in de arbeidsmarktparticipatie van migrantenvrouwen. In het verleden zochten migrantenvrouwen bij hun aankomst in België niet vlug een job. In mediterrane culturen hoort de vrouw immers binnenshuis te werken. Bovendien speelden de meesten vrouwen met de gedachte met het gezin zo vlug mogelijk naar het thuisland terug te keren, zodra de man genoeg geld had verdiend. Naarmate de migrantenvrouw langer in het gastland verbleef groeide het verlangen om gesalarieerde arbeid te verrichten, voornamelijk om de kinderen in het gastland een betere toekomst te kunnen geven. Een meer recente motivatie is de behoefte het eigen isolement te doorbreken.

De wil om te werken bestaat dus wel degelijk. Uit recente studies blijkt dat de arbeidsactiviteit van mediterrane mi-

grantenvrouwen niet veel lager ligt dan de activiteit van de Belgische vrouwen. Vooral Turkse vrouwen hebben een hoog aandeel in de arbeidsmarkt. De vraag is natuurlijk in welke sectoren die vrouwen terecht komen. Meestal worden zij tewerkgesteld in de tertiaire sector, als schoonmaakster bijvoorbeeld. Bij een betere scholing zou een overgang naar beter gekwalificeerde beroepen kunnen plaatsvinden, maar hier knelt nu juist het schoentje. In het begin van de jaren '70 werden gastarbeiders massaal naar hier gehaald in de ijdele hoop dat ze gauw weer zouden vertrekken. Er werden geen pogingen gedaan om de migranten te herscholen of de taal aan te leren, terwijl de Belgische regering nu de mond vol heeft over de noodzaak van integratie. De doorsnee migrant heeft dus met een enorme achterstand wat scholing betreft te maken.

In een gesprek met Veto verklaarde Fatima bali (Antwerps gemeenteraadslid voor Agalev) wel een positieve evolutie te merken in de scholing van migrantenmeisjes: "Er zitten meer meisjes dan jongens in het Middelbaar Onderwijs. Dit hangt nauw samen met het feit dat jongens in de opvoeding vrijer worden gelaten. Meisjes zullen de kans om buitenshuis te komen met beide handen aangrijpen en zijn dan ook gemotiveerder voor het volgen van onderwijs. Humaniora zit er nog wel niet in. In het katholiek onderwijs kom je er als migrantenkid nog niet in zonder konnekties." Naar verluidt wil meneer Coens toch 1 miljard frank vrijmaken om de integratie van migranten, via het onderwijs, te bevorderen.

Ook inzake tewerkstelling bestaan er in België een aantal positieve beleidsacties, die voornamelijk gericht zijn op de tewerkstelling van vrouwelijke migranten. Er wordt vooral gewerkt aan de houding van werkgevers ten aanzien van vrouwen in het algemeen en migrantenvrouwen in het bijzonder. Want niet

zoeer het vrouw-zijn of het migrantenvrouw-zijn blijkt een probleem te zijn, maar wel de houding van de werkgevers tegenover die groepen. Zo worden de bedrijven verzocht om jaarlijks een gedetailleerd overzicht van de personeelsbezetting te geven. Op basis van die cijfers wordt een beleidsplan opgesteld om de gelijke kansen tussen mannen en vrouwen te bevorderen en om meer werkgelegenheid voor migrantenvrouwen te bieden.

Naaien

Op zijn beurt heeft de gemeenschapsminister voor welzijn en gezin, Jan Lenssens, onlangs twaalf integratiecentra voor migranten erkend, waarvan er vijf hun werking specifiek op migrantenvrouwen toespitsen. In de meeste gevallen ontstonden deze werkingen in wijken waar veel migranten wonen en waar vrouwelijke beroepskrachten het belang inzagen van de vrouw in het integratieproces. Met hun activiteiten trachten ze in te spelen op concrete vragen en noden zoals daar zijn: naai- en kooklessen, taallessen en uitwisselingsactiviteiten met Vlaamse vrouwen. Fatima Bali: "Sommige meisjes kunnen buitenshuis aan bepaalde activiteiten deelnemen, maar meestal moet dat herkenbare materie zijn, zoals een naaikursus binnen een bepaald buurtwerk. Op die manier kun je het vertrouwen van de ouders winnen en achteraf kan je dñm met andere activiteiten verdergaan." De werkgroepen die zich met de integratie van migrantenvrouwen bezighouden proberen eerst en vooral dit vertrouwen te winnen via veelzijdige huisbezoeken.

Omdat de migranten de werking vaak vereenzelvigen met bepaalde personen is continuïteit van de personeelsbezetting een vereiste. Omdat nestpartijen deze regel zijn, worden dergelijke migrantenwerkingen vaak in hun activiteiten belemmerd. In dialoog met de administratie van gezin en welzijnzorg wordt momenteel gewerkt aan een subsidie-reglement voor alle migrantenwerkingen.

Krista De Mey
Ria Vandermaesen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														

Horizontaal - 1 Dapper, onversaagd - Vlaams grafikus en glazenier 2 Sterrenbeeld, geweldige reus en jager - Majeur - Rustplek 3 Sierplant met veelkleurige bloemen - Overeenkomst tussen arbeider en werkgevers - Kerkelijke straf 4 Kleur - Slaapziekte 5 Troef negen - Opruimen 6 Fabelachtig land - Paradijs 7 Deel van een oklair - Graver 8 Muziekstem - Van gelijke waarde 9 Rhodium - Meisjesnaam - Nieuw (als voorvoegsel) - Rustteken 10 Hoogleraren op rust sturen - Germaanse godin van de zee 11 Kunst bedrijven - Moment - Sportterm 12 Ego - Bevel - Verkracht, ontmaagd 13 Tijdelijk gebruik - Retorische techniek van twijfelachtig allooï 14 Zwarte kunststof - Sleepnet - Terreur zaaiende groepering.

Vertikaal - 1 Griekse militaire diktatuur 2 Goddelijke openbaring - Geleerde die de hoofdwet uit de elektrotechniek ontdekte - Antilope 3 Deel van een eikel - Water in Friesland - Muzieknoet 4 Europeaan - Bepaalde geneheren 5 Lyrich drama - Bepesler van een bepaald instrument 6 Neger een antilope - Gebruikte de namiddagtee 7 Mansnaam - Belgische streek - Muzieknoet 8 Kerndeeltje - Bijwoord - Rivier in Rusland 9 Ineengedraaide vezels - Russisch ruimtetuig 10 Vereniging - Na aftrek 11 Geliefde van Zeus - Gemeenschappelijk - Legendarisch Engels koning 12 Optredend kunstenaar - Buitenaards wezen 13 Jeugdbeweging - Iets dat bestaat - Zoethout 14 Edelgas - Stijlfiguur waarbij men een zin achterste voren herhaalt.

Aktief zijn tegen racisme

Mogen migranten nog meespelen?

Deze week begint de Leuvense regionale werkgroep van 'Studenten Tegen Racisme' voor de tweede keer met een anti-racistische informatieve en sensibiliseringscampagne. Gedurende twee weken staan er activiteiten geprogrammeerd, want STeR-Leuven wil zoveel mogelijk studenten betrekken in de beweging tegen racisme, diskriminatie en onverdraagzaamheid en vóór een open, multiculturele samenleving. Daarom zijn al de activiteiten ook gratis toegankelijk. De campagne zou zó moeten leiden tot de oprichting van STeR-kernen aan nog niet bereikte fakulteiten.

Dat in onze maatschappij de onverdraagzaamheid weer hoogtij viert, weet ondertussen iedereen. Zelfs de Golfoorlog geeft aanleiding tot xenofobe reacties tegenover Arabische immigranten en tal van verenigingen rekruteren hun leden aan de hand van racistische doktrines. Daarom wil STeR overal in Vlaanderen de studentenbevolking mobiliseren tegen racisme. Om dat te bereiken wordt veel belang gehecht aan het verstreken van zoveel mogelijk informatie en het organiseren van activiteiten die gratis toegankelijk zijn.

Babelogie

De Leuvense afdeling van STeR heeft zich kollektief het hoofd gebroken om een passende en interessante invulling voor de campagne te vinden. Het programma dat uiteindelijk uit de bus is gekomen, biedt daartoe zeker voldoende mogelijkheden. Dinsdag 19 februari wordt de aftrap gegeven met een debat georganiseerd door de STeR-kern L&W 'Mogen migranten nog meespelen?' om 20.00 u in de Kleine Aula, Sint-Michielsstraat 6. De bedoeling van het debat is na te gaan in hoeverre de

migrant in onze samenleving geïntegreerd zijn, met welke problemen en vooroordelen zij geconfronteerd worden en of er oplossingen mogelijk zijn. Moderator is BRT-joernalist Paul de Maeseneer. Houssein Boukhris vertegenwoordigt Paula D'Hondt, Koninklijk Kommissaris voor Migrantenebeleid. Musserref Camoglu is eks-medewerker van Babel, het migrantenmagazine van BRT-TV. Verder zijn er Jan Fermon, advocaat voor de vzw Open Grenzen, die zich bezig houdt met de juridische moeilijkheden van politieke vluchtelingen en Luc Martens, buurtwerker van de vzw Uit de Marge die in Antwerpen met kansarmen werkt. De rij wordt gesloten door Mieke Vogels, volksvertegenwoordiger voor Agalev, die echter niet de standpunten van haar partij zal komen verdedigen, maar uit eigen naam zal spreken.

Afrika

Woensdag 20 februari volgt er een informatieve avond over 'Geneeskundige stages in Afrika', georganiseerd door de STeR-kern Medika om 20.00 u in Auditorium Geneeskunde, Minder-

broedersstraat 17. De stagejaren die studenten geneeskunde moeten doorlopen, konden vroeger onder andere ook in Zaïre en andere Afrikaanse landen plaatsvinden. Dit akademijaar kunnen de studenten echter alleen nog naar Zuid-Afrika als ze hun stage in Afrika willen doen. De studenten van Medika hebben laten merken dat ze met deze regeling niet tevreden waren en het lijkt erop dat ze hun slag nu thuishalen. De mogelijkheid om in andere Afrikaanse landen stage te lopen wordt volgens

professor Fevery, dekaan van geneeskunde, in elk geval grondig onderzocht door de academische overheden. Deelnemers aan deze gespreksavond zijn Hélène Passtoors en Martine Vandermeulen van Medicus Mundi, een artsorganisatie werkzaam in de derde wereld. De organisatoren hadden gehoopt ook één van de verantwoordelijke professoren te kunnen strikken, maar jammer genoeg zagen die deze belangstelling niet zo zitten.

Voor donderdag 21 februari is er een bezoek gepland aan het beruchte Klein Kasteel, waar honderden vluchtelingen verblijven in afwachting van een beslissing van de Belgische overheid over hun aanvragen. Om 12.45 u kunnen alle geïnteresseerden verzamelen aan het station van Leuven. Rond 14.00 u komen ze aan in 't Klein Kasteel. Een medewerker zorgt voor een uitgebreide rondleiding en de uitleg.

Dinsdag 26 februari gaat er een

filmavond door vanaf 20.00 u in het Auditorium Vesalius aan de Parkstraat. De films die er vertoond worden zijn 'Le train d'enfer' en 'Julia's geheim' en ook hier is de toegang gratis. 'Le train d'enfer' is een Franse film uit 1984 en handelt over een klein provinciedadje dichtbij Parijs, waar een kruimeldiefstal, gepleegd door een Arabier, haat, racisme en zelfs moord tot gevolg heeft. 'Julia's geheim', een Nederlandse film uit 1987, vertelt het verhaal van een Turks meisje van de tweede generatie dat zich identificeert met haar hoofdrol in een schoolvoorstelling van 'Romeo en Julia'. Ze hoopt dat haar vader de voorstelling zal bijwonen om hem ervan te overtuigen haar niet uit te huwelijken.

Woensdag 27 februari tenslotte kan je voor optredens van diverse groepjes een afsluitende fuif terecht in Isol op de kampus aan de Parkstraat. Tot zover de agenda. STeR hoopt alvast op een massale opkomst.

Ronny Tielen
Lies Wittens

EMC
EUROPEAN
MERCHANDISING
COMPANY

EMC, actief in de Belgische rockmuziek, legt een werfreserve aan van

Jobstudenten^{mv}

ter ondersteuning van haar binnen- en buitenlandse promotiecampagnes voor Belgische rockgroepen (Arbeid Adelt, Arno, Jo Lemaire, The Neon Judgement, Poesie Noire, Soulsister, Elisa Waut, The Weathermen,...)

- **TAAK:** - korte opleiding door EMC (gratis)
- opstelling stands in concertzalen
- verkoop merchandisingproducten
- **PROFIEL:** - toffe rockers/rocksters mét punch
- vlot driaalig (N/F/E, noties D)
- vaak vrij op avonden en in weekends
- telefoon en vervoer zijn pluspunten, maar niet echt noodzakelijk
- **BOD:** - goede bezoldiging
- bijkomende voordelen
- doorgroeimogelijkheden naar Europese tournees

Schrijf een kort briefje met je gegevens naar EMC, Blijde Inkomststraat 60, 3000 Leuven en overbluf Carl Govaerts met je kwaliteiten.

Afdeling Musikologie
promoot nieuwe muziek met festival

Het dichten van de kloof

Volgende week is Leuven het toneel van 'Nieuwe Stemmen', een driedaags groot opgezet festival rond nieuwe koormuziek. De organisatoren willen niet alleen specialisten aantrekken, maar mikken op een zo ruim mogelijk publiek. Verscheidene amateurs- en beroepskoren brengen in vijf concerten, gespreid over drie dagen, composities uit de periode 1940-1990. Bijna alle concerten zijn gratis. Een 150-tal studenten en personeelsleden van de KUL kregen de kans kennis te maken met deze nieuwe muziek in intensieve workshops onder leiding van vermaarde dirigenten. Tegelijk brengt het Stuc een aantal fascinerende films van Mauricio Kagel, één van de belangrijkste componisten van hedendaagse muziek.

Koren zijn in ons land populairder dan fanfares of voetbalploegen. Elk dorp heeft wel een koor, al was het maar om begrafenissen een beetje troostelover te maken. Bij een breed publiek heeft koormuziek meer dan andere vormen van klassieke muziek ingang gevonden. Er zijn echter maar weinig amateurkoren die zich wagen aan werken uit de twintigste eeuw. 'Nieuwe' en 'hedendaagse' muziekvormen verschillen hemelsbreed van de traditionele klassieke muziek uit bijvoorbeeld de barok of de romantiek. Bach, Mozart, Beethoven: ze liggen goed in het oor. Het wordt wat anders als de geïnteresseerde luisteraar gekonfronteerd wordt met allerlei klankexperimenten in de aard van spreekkoren, aftasting van de menselijke intonatie- of artikuleringsmogelijkheden of de combinatie van menselijke stemmen en computersimulaties.

Anarchistisch

Professor Mark Delaere van de afdeling musikologie meent echter dat composities die behoren tot de nieuwe muziek vanuit hun eigenheid benaderd moeten worden: «Men mag ze niet beoordelen vanuit de traditionele klassieke muziek; het gevaar bestaat dat ze dan als verraad aan deze 'oude muziek' beschouwd worden. De kloof tussen deze nieuwe vormen van muziek en het brede publiek is nog zeer groot. Bij een te brutale kennismaking kan dit de indruk krijgen dat nieuwe muziek louter op provokatie of effecten uit is; of dat de componist geen enkele bedoeling nastreeft met zijn werk, maar slechts schrijft vanuit een anarchistische losbandigheid.»

Voor het dichten van de kloof willen de organisatoren daarom aansluiten bij wat leeft; ze hopen dat de talrijke liefhebbers van koormuziek – beoefenaars en luisteraars – ook liefhebbers van nieuwe muziek worden, wanneer ze in contact komen met nieuwe koormuziek. Om dit ideaal te verwezenlijken, gingen Delaere en zijn medewerker Bart Demuyt uit van een aantal krachtlijnen. Het programma moest representatief zijn voor de nieuwe koormuziek. Niet alle tendenzen konden aan bod komen, aangezien de stijl van de composities in nieuwe muziek onderling sterk verschilt. Maar toch worden enkele hoofdwerken sinds 1950 uitgevoerd.

Voor al aan de experimentele vokale muziek uit de jaren '60 is aandacht geschonken, omdat deze als geen andere richting de verrijming van het muziekbegrip heeft nagestreefd. Technische en esthetische konventies, verwachtingspatronen en andere beperkingen werden hier overstenen. In het programma zijn bovendien voor 30% Vlaamse componisten vertegenwoordigd.

Romantiek

De composities moesten ten tweede van een zeer hoog nivo zijn, omdat men enkel zo de luisteraar kan overtuigen van het boeiende. De brug met het publiek mocht niet ten koste gaan van de kwaliteit. Maar tegelijk moest elke uitvoerder ook aan zijn trekken kunnen komen. De organisatoren wilden immers niet enkel een beroep doen op beroepskoren. Sommige composities zijn technisch zo moeilijk dat ze niet door een amateurkoren kunnen worden uitge-

voerd. In die zin werden werken met een zeer onderscheiden moeilijkheidsgraad bij mekaar gezocht. Het koor de Tweede Adam bijvoorbeeld is het enige Belgische amateurkoren dat zich uitsluitend toeliet op werken uit de 20ste eeuw. Daartegenover heeft het Leuvense Universair Koor (LUK) bijna geen ervaring met nieuwe muziek. Hun repertoire bestaat voornamelijk uit composities uit de Barok of de Romantiek. Naast deze twee amateurkoren neemt ook het koor van het Lemmensinstituut deel aan het festival. Aangezien de leden ervan een professionele muziekopleiding volgen, haalt dit koor een hoger nivo dan een doorsnee amateurkoren. De drie ensembles brengen op het openingsconcert werken van Vlaamse en buitenlandse componisten, die in stijl en opvatting vaak niet met elkaar te vergelijken zijn. Zo schrijft de Vlaming Vic Nees – tevens dirigent van het BRT-koor – veeleer traditioneel, terwijl Karel Goeyvaerts een langzame, repetitieve stijl hanteert.

Blikvanger van het festival is het Duitse gespecialiseerde beroepskoor 'Die Maulwerker'. De dirigent is de componist Dieter Schnebel (1930), een van de belangrijkste hedendaagse toondichters en professor voor experimentele muziek aan de Musikhochschule in Berlijn. Om de ondergewaardeerde nieuwe muziek voor een ruimer publiek te ontsluiten, houdt componist Schnebel volgende week een lezing. Hij zal de nieuwe muziek in een breder cultureel en maatschappelijk kader situeren en zal praten over zijn persoonlijke ontwikkeling. Aanvankelijk onderging Schnebel de invloed van Stockhausen, die beïnvloed werd door zijn laboratoriumproeven met elektronische muziek. In de jaren '60 ging Schnebel op zoek naar de bevrijding van de menselijke stem door de verkenning van klanken en artikuleringsorganen. Momenteel houdt hij zich ondermeer bezig met experimenteel theater van stemmen en gebaren.

Tijdens het woensdagmiddagconcert (Kul-tuur) zal Schnebel zijn *Redeibungen, für Hand und Mund*, een spreekoefening, persoonlijk uitvoeren. Allelei keel-, tong-, lip- en adembewegingen worden hierbij kompositorisch benut. Verder brengt 'Die Maulwerker' twee songs van John Cage, nog zo'n vaandeldrager van de nieuwe muziek. Ook inspirator Stockhausen is aanwezig met het mystiek-meditatieve *Stimmung*.

Jampot

Bij de drempelverlaging naar het publiek spelen de vier workshops een hoofdrol. Samen met 'ankeroren', die als ruggegraat fungeren bij de workshops, oefenden studenten en personeel van de KUL en het Lemmensinstituut gedurende twee maanden intensief een aantal werken in onder leiding van de professionele koorleiders Vera Manuilov (Opera voor Vlaanderen), Mark De Smet (Nieuwe Muziekgroep, de Tweede Adem), Kurt Bikkenbergs (componist) en Guido Vermandere (Munt-schouwborg). Volgende week woensdagavond zijn de resultaten te horen van hun inspanningen. De zangers hebben meestal reeds wat koorervaring opgedaan, maar kwamen nog niet met nieuwe muziek in contact. Het moet voor sommigen wel een bijzondere ervaring geweest zijn. De compositie *Sisser Tod* van Stahmer bijvoorbeeld, is een muzikale uitdrukking van de dood

van een vlieg in een jampot. *Pronto*, een jazzy stuk voor gemengd koor van de Belg Van Hove, vertrekt van de klanken 'a' en 'o' in het woord 'hallo' om een experimentele imitatie van een telefoongesprek tot stand te brengen. In een ander werk, *Sound Poem* van componist Porcelijn, fluisteren twee spreekkoren een miksage van klankfenomenen, waarbij de individuele interpretatie van elk koorlid moet leiden tot een groepsklank. Verder kan men zich verwachten aan improvisatie en ruimtelijk geschieden opstelling van koorgroepen.

Zoemkapel

Schnebel en zijn ensemble komen opnieuw aan bod op het slotconcert van donderdagavond, het enige concert van het festival dat niet gratis aangeboden wordt. 'Die Maulwerker' brengen twee topwerken uit de hedendaagse koorliteratuur. Topwerken, omdat ze zo moeilijk zijn dat slechts weinig koren deze composities aankunnen. Van Schnebel zelf is *Madrasa 2*, waarin 'onmuzikale' geluiden (zie Schnebels Redeübungen) worden samengebond tot een krachtige compositie. Schnebel meent overigens dat elk geluid, elke klank – menselijk of niet – muzikaal is. Deze idee deelt hij met Mauricio Kagel, een hedendaags componist, van wie *Hallelujah* wordt gebracht. In tegenstelling tot wat de titel laat vermoeden, bestaat het stuk uit een soort potjeslating, een semi-taal die alleen beperkt wordt door muzikale en artikulatorische vereisten.

In *Aria*, een werk voor sopraan-solo van John Cage, worden visuele en bewegingselementen geïntegreerd in de muziek. De typische houdingen en tierlantijntjes van de opera-zangeres

Moderne koorkunst: de traditionele opstelling werd verlaten voor een meer diskrete waarbij slechts één mond lijkt te bewegen.

worden humoristisch voor het voetlicht gebracht. Na de pauze voert het BRT-koor, het enige professionele koorensemble in België dat niet aan een operainstelling verbonden is, *Rothko Chapel* uit van de Amerikaan Morton Feldman. De ongewone combinatie van altviool, slagwerk, celesta en achtemmmig zoemkoor zorgt voor een zinnelijk-esthetische ervaring.

De Duitse componist Kagel is zijn hele leven lang al een eigen weg opgegaan. De middelen die hij gebruikt

om zijn fantasie uit te beelden betreffen niet alleen stemmen of muziek. Buiten het hoorspel, het theater en talrijke geschriften heeft Kagel zich ook beziggehouden met film. Hij verplaatst zijn experimenten met klanken, ritmes en melodieën naar de film en konfronteert zijn muziek met beelden. Zo maakte hij van zijn stuk *Hallelujah* een gelijknamige, vreemde film. Op de dagen van het festival zal het Stuc zeven kortfilms vertonen van Kagel. Daarover brengt Veto volgende week meer informatie.

Dirk Boeckx

'In het moeras' van Jan Decorte & Cie in 't Stuc

"Ik ben een automaat"

Jan Decorte, de voormalige Eksistentieel Prins, die lustig in Meisjesland en Twaalfjesland rondloopt, heeft zijn vorstelijk kroontje afgezet en geruild voor een soldaatachtig hoofddekse. Na zijn eiegereide Aids-trilogie 'Het Stuk Stuk', 'In Ondernussendoor' en 'Naar Vulvania', staat hij weer op de planken met een volgende slapstick-komedie 'In het moeras', van woensdag 20 tot vrijdag 22 februari in 't Stuc te zien. 'In het moeras' is een bewerking van 'Woyzeck', een sociaal-kritisch drama gebaseerd op waar gebeurde feiten van de Duitse schrijver Georg Büchner (1813-1837).

'Ik ben een automaat, mijn ziel is me afgepakt', schreef Büchner in één van zijn bewaarde brieven. Dat geldt ook voor Woyzeck, de kapper-soldaat (in het stuk Franz) die niets meer in zijn hand heeft. Geleid door hogere machten zal Franz de weduwe Woost (in het stuk Marie), met wie hij een onregelmatige liefdesrelatie heeft, en waarvan hij een kind heeft, uit jaloezie vermoorden. Dit omdat zij er nog een paar andere relaties op na houdt.

De toerekeningsvatbaarheid van Woyzeck was nogal een dubieuze zaak, waarover psychologen later nog vaak gedebatteerd hebben. Na inzage van doktersattesten kwam de jonge medisch-nestudent Büchner dan ook op het idee hierover een toneelstuk te schrijven. Door zijn vroegtijdige dood is 'Woyzeck' nooit afgemaakt en zijn er maar 3 manuscripten en wat losse stukken tekst bewaard gebleven, met in totaal 49 scènes, die elkaar overlappen. Van die 49 scènes is in de loop van de jaren, door

het telkens anders in elkaar schuiven van de fragmenten, een groot aantal lees- edities gemaakt en een nog groter aantal speelvorsies. Dat leent zich natuurlijk uitstekend voor Decorte: zo heeft hij volledig vrij spel om deze klassieker naar zijn hand te zetten.

Het decor is nu eens niet volgestouwd met bengelende visjes aan een ijzerdraad zoals voorheen wel eens het geval was. Het stelt een klein kamertje voor, opgebouwd uit een muur met op de grond een witte matras waarop Sigrid Vinks (moet het nog gezegd: de levensgezellin van Jan Decorte) en Eva Maes zich tot zoets als lichtekooitjes ontpoppen. Decorte vertolkt andere personages die uit een deur langs de zijkant te voorschijn komen.

Afdruipen

Het eigenlijke verhaal wordt op den duur niet zo belangrijk, zeker wanneer Jan Decorte voortdurend zijn beklag doet over zijn tekst en over 'het onnozel gedrag' van Sigrid Vinks, die nu en dan in vermomming te zien is, met snor. Dat beeld alleen al levert een hoogst amusant zicht op. Haar chaotische danspasjes en kristal brekend geroep zouden mede voor het nodige vuurwerk in de voorstelling moeten zorgen. In de voorgaande slapstick-komedie was Decorte gewaagd met sublieme invallen waarmee duchtig kon gelachen worden. Een gelijkaardig geniaal lied als 'Ik ben de man, ziebedim, ziebedim, die het niet kan' is nu echter nergens meer te bespeuren. Hier en daar duiken enkele hilarische toestanden op, met een speelpop bijvoorbeeld, die best te genieten zijn. Globaal gezien echter, is deze voorstelling duidelijk zwakker dan zijn vorige Aids-trilogie.

Zoals in zijn voorgaande stukken, voert Decorte ook nu 'een zekere gast'

op. In 'Het Stuk Stuk' en 'In Ondernussendoor' was dit Josse De Pauw, die alleen al door zijn aanwezigheid en intonatie de lachers op zijn hand kreeg. Wanneer hij zich daarenboven nog in een jurk worstelde, werd het helemaal te gek. Nu is er het zwakke optreden van schoonheid Eva Maes, die blijkbaar niets meer dan dat te tonen heeft. Ze blijft stereotypisch en is allesbehalve overtuigend. Eveneens een konstante zijn de onzigheden die ten tonele worden gebracht (zowel woordelijk als daadwerkelijk). Daar ze in een Decor-tiaans kleedje steken, ontwaarden ze niet tot vulgariteit, maar tot absurdistisch vermaak. Jan Decortes charisma staat algemeen bekend als overdoerend, maar is ook wel eens humeurig, wat een minder goede invloed op de voorstelling heeft, die telkens anders is en het net moet hebben van zijn onverwachte improvisaties.

Ondanks allerlei tekortkomingen is het gewoon een must een stuk van Decorte & Cie te zien. Hij blijft immers volhardend in zijn compromissloos anti-theater waar alles kan en alles mag. Dat concept heeft blijkbaar wel wat van zijn vrijheid moeten inboeten en blijft nu en dan steken zoals dat bij een oude langspeelplaat wel eens het geval is. TV-bekendheid eist blijkbaar zijn tol en Decorte herhaalt zichzelf spijtig genoeg. Zijn losbandigheid scheert duidelijk niet meer zo'n hoge toppen als vroeger. Naar verleidt zou hij aan een volgende slapstick-komedie aan het werken zijn, een vervolg op de Aids-trilogie, die 'Slapstick 4' zou heten. Hopelijk is hier dan weer die oude vertrouwde contro-versiële opstelling met nivo aanwezig.

Zijn Büchners woorden misschien ook van toepassing op Jan Decorte: 'Ik ben een automaat, mijn ziel is me afgepakt'.

Leen Eelen

Koncentratie of dekoncentratie?

Centrifuges en keukenrobotten

Multicultureel samenleven gebeurt in de eerste plaats op plaatsen waar grote aantallen Belgen en immigranten dagelijks met elkaar in contact komen: de grote steden. Op basis van passages in de lijvige nota's van het Koninklijk Commissariaat voor Migrantenproblematiek (november '89 en mei '90) schetst Veto deze week de achtergronden van het probleem van de gettovorming. We proberen zo te antwoorden op een (retorische?) vraag die de Antwerpse burgemeester Cools vorig jaar stelde: wat is er dan zo verkeerd aan getto's? Cools' standpunt, zo blijkt, is begrijpelijk: hij verdedigt de instandhouding van de pijlers van zijn eigen welvaart.

Om een verklaring te vinden voor de grote concentraties vreemdelingen in bepaalde delen van de grote agglomeraties, moet men een stuk teruggaan in de tijd. Na de tweede wereldoorlog groeide er een nieuwe soort samenlevingsvorm rond de reeds bestaande grote steden: de zogenaamde 'stadsgewesten'. Rond een oud stadscentrum ontstaan andere woonkernen; die residentiële centra worden op hun beurt omringd door een periferie. Op die manier ontstaat een dynamische structuur, waarin de verschillende delen een eigen functie hebben en met elkaar in nauwe relatie staan. Het centrum blijft de zone waarop de meeste activiteiten gericht zijn. Wegens die drukte en door de grotere mobiliteit, de algemene verhoging van de levensstandaard en de verking van de arbeidstijd, kiezen veel mensen ervoor buiten het centrum te gaan wonen. In België zijn er, volgens een studie van 1981, 17 van die stadsgewesten, als men het minimum aantal inwoners vaststelt op 80.000.

Deprimerend

De centrifugale golf (die haar hoogtepunt bereikte tussen 1970 en '85) moet echter passeren door een socio-economische filter: alleen zij die het zich kunnen permitteren, kunnen verhuizen naar de periferie. De achtergeblevenen zijn in grote mate de ouderen (die zich niet makkelijk kunnen verplaatsen) en de economisch zwakke groepen. Op die manier ontstaan hele stadswijken met een homogene populatie. De ganse evolutie heeft bovendien een negatieve invloed op de staat van het 'patrimonium': wijken met arme bewoners die geen hoge huurprijzen kunnen betalen zijn natuurlijk geen attractiepunten voor investeringen in de renovatie van oude huizen of in het optrekken van nieuwbouw. Zo wordt de achterstelling van de economisch benadeelden nog groter: zij krijgen er een deprimerende leefomgeving bovenop.

In deze wijken vindt men vaak de immigranten terug. De oorzaak waardoor ze gekoncentreerd voorkomen is dus in de eerste plaats socio-economisch en niet etnisch, zoals vaak

wordt beweerd. Het etnische aspect werkt vooral op kleinere schaal, namelijk op het niveau van woningblokken en straten. Bovendien zal men in het geval van Amerikanen of Japanners, die ook graag in elkaars buurt gaan wonen, nooit spreken van 'gettovorming' of van 'samenhokken'. Hier speelt het etnische aspect duidelijk wel een grote rol, vermits deze groepen de financiële vrijheid hebben om te wonen waar ze willen.

De vreemdelingen in de stadscentra leven in de meeste wijken naast bejaarde Belgen, ongeschoolde arbeiders en werklozen. Het is niet deze combinatie die leidt tot een zeer explosieve situatie. De autochtone bevolking is door haar eigen situatie gemakkelijker geneigd tot een vijandige houding tegenover de immigranten: de bejaarden staan door hun fysieke machteloosheid meer open voor gevoelens van onveiligheid, de ongeschoolde arbeiders en werklozen voelen zich sneller economisch bedreigd.

Organen

Gekonfronteerd worden met een grote concentratie van economisch zwakkere groepen betekent voor elke gemeente een ondraaglijke financiële last. Dat ondervinden de grote Belgische steden op dit moment; hun financiële situatie is stuk voor stuk rampzalig. Terwijl de inkomsten uit allerlei belastingen dalen, lopen vooral de lasten van de OCMW's zieldorog op. In 1988 moesten de inwoners van de grote steden gemiddeld 4.068 fr betalen om het gat in de OCMW-begroting te dichten. In kleine steden en gemeenten was dat slechts 1894 fr per inwoner. Vooral de uitkering van het bestaansminimum slokt enorm veel geld op. Hier zijn de grote steden nog duidelijker in het nadeel. In heel België hebben gemiddeld 4,44 mensen op 1000 recht op dat minimum; voor de 5 grootste steden ligt hun aantal tussen 7,67 (Charleroi) en 14,32 (Luik). De gemeenten rond de 5 grootste stadsgewesten blijven stevast onder het gemiddelde. Nochtans wordt er nog steeds geen voorrang gegeven aan de grote steden bij het besteden van de overheidsmiddelen voor minderbedeelden, stadsrenovatie of sociale woningbouw.

Tot op vandaag wordt de politiek van de Belgische Staat tegenover de problemen van de grote steden, meer bepaald het immigrantenprobleem, gekenmerkt door de weigering te erkennen dat het in wezen om een socio-economisch probleem gaat. Voor de wetgevers lijkt het probleem van de concentratie nog altijd in de eerste plaats van etnische oorsprong, dat bijgevoel opgelost moet worden door een dekoncentratie van de verschillende culturen. Het onderliggende principe van die houding is de zogenaamde 'tolerantiedrempel'. Volgens de drempel-theorie kan een gemeenschap slechts een bepaald aantal 'vreemde' elementen in zijn schoot opnemen. Als die drempel overschreden wordt, kan het systeem niet meer functioneren. Het begrip 'tolerantiedrempel' is in feite een metafoer, die zijn oorsprong vindt in de biologie: het gemeenschapsleven is als een organisme dat, als er teveel vreemde elementen

Een systeem kan vreemde elementen niet in onbeperkte mate laten binnendringen.

Op deze drogredenering is de Belgische wetgeving gebaseerd. (foto Renaat Schrooten)

in binnendringen, ofwel ziek wordt ofwel die elementen gaat afstoten.

De theorie van de tolerantiedrempel dateert uit de jaren '20 en reflecteert het wetenschappelijk denken van die tijd. De toepassing van een inzicht uit de biologie op de sociale wetenschap wordt als een evidentie beschouwd, vermits het in beide gevallen gaat om 'wetenschappen'. En wetenschappen brengen – volgens de naturalistische visie – universele waarheden aan het licht. Die overbrenging is echter helemaal niet zo vanzelfsprekend: ze vooronderstelt dat de bevolking van een land een organisch geheel vormt, dat zich automatisch verdedigt tegen 'aanvallende buitenen'. Toch werd de theorie nog gebruikt in de Belgische wetgeving van de jaren... '80.

Op 15 december 1980 keurde het parlement immers een wet goed, waarvan het artikel 18bis bepaalt dat de gemeentelijke overheden verdere inschrijvingen van vreemdelingen kunnen weigeren als ze menen dat er al genoeg immigranten in hun gemeente wonen. Met andere woorden: de gemeenten moeten er over waken dat de tolerantiedrempel niet wordt overschreden. Opmerkelijk is echter dat de wet niet van toepassing is op alle vreemdelingen: niet op EG-onderdanen, niet op echtgenotes of kinderen die de vader in een gemeente komen vervoegen en niet op hen die al in de gemeente wonen. De getroffen groepen zijn dus – in theorie – vooral de buitenlandse studenten en de politieke en economische vluchtelingen.

Het blijkt echter dat de 6 Brusselse gemeenten waar het artikel al van kracht is – Vorst,

Sint-Joost, Schaerbeek, Anderlecht, Molenbeek en Sint-Gillis – overvloedig gebruik maken van de mogelijkheid om 'afwijkingen' die expliciet in de wet is voorzien. Ook in Luik, waar de gemeenteraad in oktober 1989 besloot om het artikel in te voeren, worden veel uitzonderingen toegestaan. Men stelde daar trouwens op voorhand dat de maatregel niet van toepassing is op buitenlandse studenten.

Door die uitzonderingen, de familieherengingen en door het feit dat immigranten nu niet meer durven verhuizen uit schrik dat ze niet meer zullen mogen terugkeren, heeft de wet eigenlijk een averechts effect. In vier van de zes gemeenten die het artikel 18bis hanteren, kwamen er tussen 1983 en 1988 meer immigranten binnen dan er buiten trokken. In Brussel-centrum en Elsene, die 18bis niet toepassen, was dit net omgekeerd. In de ons omringende landen is men dan ook teruggekomen van dergelijke maatregelen. Bovendien heeft de Raad van State er ook bij ons al voor gewaarschuwd dat de wet wel eens in strijd zou kunnen zijn met de bestaande internationale wetgeving en met een samenwerkingsakkoord met Turkije. Toch blijft de wet bij ons nog altijd overeind. Het is immers handig voor een gemeente om zelf te bepalen welk type vreemdelingen er wel en welk type er niet mag intrekken. Het laat Molenbeek bijvoorbeeld toe om stevast nieuwe Marokkanen te werven. Zo wordt artikel 18bis in de eerste plaats een socio-economisch selectiemechanisme: minder kapitaalcrachtige immigranten worden geweigerd; politieke vluchtelingen mogen wel binnen, economische niet.

De grote immigratiegolf van na de tweede wereldoorlog bereikte een voorlopige piek in 1984. Toen was het aantal migranten opgelopen tot 900.000, zo'n 9% van de Belgische bevolking. Dit betekende een verdubbeling in vergelijking met het begin van de jaren '60. In 1985 liep het aantal vreemdelingen voor het eerst terug, ten gevolge van de wet van 20 juni 1984 op de naturalisatie. Die betrof jongeren onder de 18 die geboren waren uit een Belgische moeder en een vreemde vader. Zo'n 75.000 jongeren werden automatisch Belg. Sindsdien bleef het aantal migranten toenemen, vooral door het hoge geboortecijfer, dat ver uitsteekt boven dat van de Belgen.

Drie vierde van de vreemdelingen in ons land komt uit slechts 6 verschillende landen. In volgorde van belangrijkheid waren dat in 1989 Italië (28% van de vreemdelingen), Marokko (16%), Frankrijk, Turkije (9%), Nederland en Spanje. Die zes liggen ver voor op de rest van het peloton. Als we Fransen en Nederlanders, die weinig problemen hebben met integratie, buiten beschouwing laten, houden we twee 'problemgroepen' over: enerzijds de Zuid-Europaanen (met Griekenland en Portugal erbij 38% van de immigranten), anderzijds de Turken, Marokkanen en de

kleine groep van de Algerijnen en de Tunesiërs (allemaal samen 27%). Opvallend is de ongelijke spreiding van deze groepen over het land.

Het voornaamste probleemgebied is uiteraard Brussel. In het hoofdstedelijk gewest is meer dan een vierde van de bevolking geen Belg. Dit percentage ligt veel hoger dan in Wallonië (11%) en in Vlaanderen (4%). De concentratie van de immigranten binnen het hoofdstedelijk gewest is echter verre van gelijk: terwijl in Oudergem, Ganshoren en Watermaal-Bosvoorde minder dan 10% niet-Belgen wonen en de vreemdelingen vooral uit de EG komen, worden gemeenten als Sint-Joost, Sint-Gillis, Molenbeek en Schaerbeek gekonfronteerd met een geïmmigreerde bevolking van respectievelijk 55%, 47%, 37% en 35% (cijfers van 1/1/88). Bovendien ligt het aandeel van de niet-EG bevolking in die gemeenten hoger dan het gemiddelde: in Sint-Joost is 60% van de immigranten Turk of Maghrebijn, in Schaerbeek is dat 57%. In Molenbeek is 52% Maghrebijn. Ook Brussel-centrum herbergt een groot aantal vreemdelingen.

Buiten Brussel vinden we de grootste concentratie in Genk. Daar leven zo'n 32% vreemdelingen, waarvan 44% Italiaans is en

WAAR LEVEN ZIJ?

28% Turks. In de andere Vlaamse steden zijn de problemen veel kleiner. In Antwerpen bijvoorbeeld wonen slechts 10% immigranten, vooral Maghrebijnen (38%). Bij al die procenten mag men natuurlijk niet uit het oog verliezen dat het hier toch gaat om een kleine 20.000 mensen. Brugge schiet er dan weer uit langs de andere kant: slechts 1,4% vreemdelingen, zowat 400 niet-EG burgers.

In Wallonië tenslotte, is de situatie enigszins anders. Daar vinden we drie steden met ongeveer één vijfde immigranten: Charleroi, Luik en Bergen. Het grote verschil met Vlaanderen en Brussel is echter dat het hier vooral gaat om immigranten uit de EG, in de eerste plaats om Italianen. Het gaat om een oudere bevolking, die al langer in het land woont en beter geïntegreerd is. Het aantal gemiddelde huwelijken bijvoorbeeld ligt relatief hoog. Toch doet het fenomeen van de concentratie zich ook hier nog steeds voor, bijvoorbeeld in de randgemeenten van Charleroi. (PDG)

Voeten

Er moeten dringend stappen gezet worden om het bewuste artikel uit het wetboek te schrappen. Door het probleem van de immigrantenconcentratie tot een kwantitatief probleem te reduceren, verbergt men bewust de achterliggende oorzaken, die veel dieper zitten. De financiële problemen van de grote steden, de lamentabele toestand op de woningmarkt en vooral de armoede en economische achterstelling van enorme bevolkingsgroepen (en niet alleen de migranten) schreeuwen om een snelle en grondige aanpak. Op korte termijn moet er werk gemaakt worden van sociale woningbouw, renovatie van stadswijken, een comfortabel en veilig werklozenvermogen en ga zo maar door. Op langere termijn moet men ijveren voor een heterogene bezetting van alle delen van de stadsgewesten. Dat zal allemaal nogal wat voeten in de aarde hebben. Welke kiezer ziet immers graag dat er werk gemaakt wordt van de afbraak van de grondstructuur van zijn leefomgeving en dus van een van de pijlers van zijn eigen welvaart: de dubbele maatschappij.

Pieter De Gryse